

บทที่ 818 กำราบเสิบสาน

เซียวหลิงอวิ้นไม่ได้เอ่ยปากทันที เพียงปรายตามองสวี-
เซียนอวี่กับพ่อบ้านอย่างเรียบเฉย

แค่แวบเดียว สวีเซียนอวี่กับพ่อบ้านก็รู้สึกถึงลางไม่ดี

และก็เป็นดังคาด พ่อเซียวหลิงอวิ้นเอ่ยปาก สีหน้าของ
ทั้งสองก็เซียวคล้ำทันตา

นางถามเซียวชิงหรงด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“ท่านพ่อ ท่านดูชุดที่ข้ากับตันตันสวมอยู่ตอนนี้สิ ทำให้
ท่านเสียหน้าหรือไม่”

เซียวชิงหรงไม่เข้าใจว่านางจู่ๆ พูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม
แต่พอมองชุดเรียบง่ายบนร่างเซียวหลิงอวิ้นกับตันตันที่
เก๋าสอมซ่อเสียจนเทียบบ่าวในจวนยังไม่ได้ สีหน้าของเขาก็
ขมึงทึบทันที

“เจ้ายังรู้ตัวด้วยหรือว่าเสียมารยาท แล้วเหตุใดถึงยัง
จงใจแต่งตัวเช่นนี้ เจ้าตั้งใจมาทำให้ข้าอับอายใช่หรือไม่”

เซียวหลิงอวินทำหน้าใสซื่อ

“ท่านพ่อ ท่านปรักปรำข้าแล้ว เพื่อมาพบท่าน ข้าก็เลือก
ชุดที่ดีที่สุดของข้ามาแล้วจริงๆ”

เซียวชิงหรงตบโต๊ะดังปัง

“เหลวไหล! เจ้าเป็นคุณหนูสามสายตรงแห่งจวนแม่ทัพ-
ใหญ่ แต่ชุดที่ดีที่สุดของเจ้ากลับยังสู้บ่าวไม่ได้ หากเรื่องนี้แพร่
ออกไป จวนแม่ทัพใหญ่ของเราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน!”

เซียวชิงหรงตบโต๊ะ เซียวหลิงอวินไม่สะดุ้งแม้แต่หน่อย
กลับเป็นพ่อบ้านกับสวี่เซี่ยนอวี่ที่สีหน้าเปลี่ยนไปอย่างน่าเกลียด

ในที่สุดพวกเขาก็รู้แล้วว่าเซียวหลิงอวินคิดจะทำอะไร!

เห็นเซียวชิงหรงโกรธจัด สวี่เซี่ยนอวี่ก็ทนรอต่อไป
ไม่ไหว รีบเอ่ยกับเซียวหลิงอวิน

“คุณหนูสาม เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องพูดกันตรงนี้กระมัง
ไว้เข้าเรือนชั้นในแล้วค่อยว่ากันเถิด ยามนี้ยังมีท่านอ๋องสาม
อยู่ด้วย...”

เซียวชิงหรงเองก็ดูเหมือนจะเห็นด้วย กำลังจะเอ่ยอะไร
บางอย่าง ทว่าเสียงแค้นหัวเราะเย็นชาของเซียวหลิงอวีนก็
ดังขึ้นเสียก่อน

“ฮูหยิน! ท่านพูดเหมือนไม่ปวดหลังเลยนะ หลายปีมานี้
ข้าต้องสวมเสื้อผ้าขาดๆ พวกนี้ อยู่ในเรือนโถมๆ ที่ลมฝน
ร่วเข้ามา ท่านไม่รู้จริงหรือ ท่านคิดว่าเรื่องนี้ไม่ควรพูดตรงนี้
เช่นนั้นก็ลองสวมเสื้อผ้าขาดๆ ของข้า ไปอยู่ในเรือนๆ นั้น
ผ่านฤดูหนาวสักหลายปีก่อน แล้วค่อยมาพูดคำนี้กับข้า!”

สวี่เซียนอวี่แทบอยากตวาดด่าเซียวหลิงอวีนว่าบังอาจ
ทว่ายังไม่ทันได้เปิดปาก เซียวชิงหรงก็ชักขึ้นเสียก่อน

“หมายความว่าอย่างไร หลายปีมานี้เจ้าอยู่ที่ไหนกันแน่
หรือเจ้าคิดว่ามารดาของเจ้าจะโหดร้ายกับเจ้าได้ลงคอ”

สวี่เซียนอวี่ซาบซึ่งอยู่ข้างที่เซียวชิงหรงออกหน้าพูด
แทนนาง จึงทำหน้าน้ำตาคลอแล้วเอ่ยเสียงสั่น

“นายท่าน ขอเพียงท่านเข้าใจความลำบากของข้า ข้าก็พอใจแล้วเจ้าค่ะ”

“ผายลม! แต่งต่อสิ ข้าจะคอยดูว่าเจ้าจะแต่งเรื่องจนดอกไม้งอกออกมาได้หรือไม่!”

เชียวหลิงอวิ้น^{*}เอ่ยแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นเยะ บรรยากาศในโถงใหญ่พลันแข็งค้าง อึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก

เดิมทีสวี่เชียนอวิ^{*}ก็แค่แสร้งยกผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาเท่านั้น ยามนี้นางถึงกับลืมนวดหน้าตา ได้แต่มองเชียวหลิงอวิ้น^{*}ที่กล้าจนน่าเหลือเชื่ออย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ท่านอ๋องสามกับเชียวซือจู่ต่างเบิกตากว้างมองเชียวหลิงอวิ้น^{*}เช่นกัน

คุณหนูสามผู้สูงศักดิ์แห่งจวนแม่ทัพใหญ่ คำพูดกลับหยาบกระด้างถึงเพียงนี้ หากไม่ได้ยินกับหู พวกเขาคงไม่มีวันเชื่อว่านี่คือเชียวหลิงอวิ้น^{*}คนเดิม ผู้ที่ต่อให้เอาไม้ตีสักยกก็ยังเค้นคำพูดออกมาไม่ได้สักคำ

เซียวชิงหรงเองก็เหมือนเพิ่งรู้จักบุตรสาวคนนี้เป็นครั้งแรก

เขาไม่ค่อยอยู่จวน ความทรงจำที่มีต่อบุตรสาวคนนี้จึงมีเพียงภาพนางก้มหน้า หดตัว เจียบจนเหมือนไม่มีตัวตน เห็นแล้วซึ่ลตเสียจนไม่รู้จะพูดอย่างไร

ยิ่งเมื่อสองปีก่อนเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น เขาก็ยังไม่ชอบนางมากกว่าเดิม

แต่วันนี้ เซียวหลิงอวิ้นกลับทำให้เขาประหลาดใจอย่างยิ่ง

ที่แท้นิสัยแท้จริงของบุตรสาวคนนี้ก็กล้าได้กล้าเสียถึงเพียงนี้!

เซียวหลิงอวิ้นไม่สนใจสายตาดกตะลึงของทุกคน เพียงเอยต่ออย่างใจเย็น

“ฮูหยิน ท่านว่าข้าควรบอกท่านพ่อเองดีหรือไม่ว่าหลายปีมานี้ท่านปฏิบัติกับข้าอย่างไร หรือท่านจะพูดเอง ทางที่ดี ท่านพูดความจริงออกมาด้วยตัวเอง และอย่าได้คิดจะลาก

บ่าวคนไหนมาเป็นพยาน ข้ามีวิธีมากพอจะทำให้พวกเขาคายความจริงออกมา ไม่เชื่อก็ลองดู”

มุมปากของเซียวหลิงอวีนยกขึ้นเล็กน้อย ท่าทางสงบนิ่ง มั่นใจนั้น ไม่เหลือเงาของความขลาดกลัวแม้แต่หย่อม

ในที่สุด สวีเซียนอวี พ่อบ้าน และคนอื่นๆ ก็แน่ใจแล้วว่า เซียวหลิงอวีนเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงจริงๆ

ไม่รู้ว่าเพราะต้องแต่งให้จิวโยวอ่องหรือไม่ นางจึงสะท้อนใจจนกลายเป็นเช่นนี้

สวีเซียนอวีจะยอมให้เซียวหลิงอวีนเป็นฝ่ายพูดได้อย่างไร นางรีบเอ่ยขึ้นทันที

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังพูดเรื่องอะไร หลายปีมานี้ข้าก็นับว่าปฏิบัติต่อเจ้าไม่เลวมาโดยตลอด คอยกำชับว่าไพร่ให้ดูแลเจ้าให้ดี...”

ยังพูดไม่ทันจบ เซียวหลิงอวีนก็ขัดขึ้นเสียก่อน

“ดูแลให้ดีของท่าน ก็คือคอยยุยงให้ข้าไปกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย บอกว่าข้าร่างกายแปรปรวน ทำให้จวนชายหน้า

แล้วยังปล่อยให้บ่าวไพร่รังแกบุตรของข้า ตำว่าลูกข้าเป็นลูก
“ไม่มีพ่อนะหรือ”

อารมณ์ที่สวี่เขียนอวี้อุตสำหรับขึ้นขึ้นมาอย่างยากลำบาก
พลันแข็งค้าง

เชียวหลังอวีนผู้นี้เป็นอะไรไปกันแน่ มิใช่ให้นางพูดเอง
หรือ เหตุใดถึงขัดขึ้นมากลางคัน!

ที่สำคัญ เหตุใดเชียวหลังอวีนถึงกล้าพูดทุกอย่างออกมา
ตรงๆ เช่นนี้

เรื่องหญิงสาวเสียพรหมจรรย์น่าอัปอายเพียงใด แต่ไม่
เอาหัวโขกตายก็เท่ากับทนมีชีวิตอย่างไร้ศักดิ์ศรีแล้ว ต่อให้
ถูกบ่าวไพร่ขืนฉ้อฉล ก็ควรต้องอัปอายจนไม่มีหน้าพูดถึง
ไม่ใช่หรือ

เหตุใดเชียวหลังอวีนถึงไม่ทำตามสามัญสำนักคนปกติเลย!

เชียวชิงหรงไม่คิดว่าสิ่งที่เชียวหลังอวีนพูดเป็นเรื่องเท็จ
เพราะในใจเขาเองก็รู้ดี บุตรสาวให้กำเนิดเด็กที่ไม่รู้ที่มา

ยอมหนีไม่พ้นถูกผู้คนชี้หน้าวิพากษ์วิจารณ์ แม้แต่เขายังรู้สึกท้อแท้ว่าจน-
แม่ทัพใหญ่ต้องมัวหมองเพราะเรื่องนี้

แต่บัดนี้ เมื่อได้ยืนกับหว่าบ่าวในจนจนถึงกับกลับปฏิบัติ
ต่อบุตรสาวและเด็กนั้นเช่นนี้...

ไม่สิ ต้องเรียกว่าหลานชาย

สีหน้าของเซียวซึ้งทรงมีดครีบลงทันที

เขาเอ่ยเสียงเข้ม

“พ่อบ้าน นี่มันเรื่องอะไรกัน บ่าวในจนลืมนกันไปหมด
แล้วหรือว่าใครคือเจ้านาย!”

พ่อบ้านได้ยืงดังนั้น สองขา ก็อ่อนยวบด้วยความ
หวาดกลัว รีบคุกเข่าลงร้องว่าถูกปรักปรำทันที

“นะ...นี่ นี่...นายท่าน เรื่องนี้ข้าน้อยเองก็ไม่ค่อยกระจ่าง
ขอรับ ปกติคุณหนูสามไม่เคยพูดถึง ส่วนบ่าวพวกนั้น ต่อหน้า
ข้าน้อยก็ไม่เคยแสดงกิริยากำเริบเสิบสานเช่นนี้ออกมา...”

ความหมายก็คือจะโยนความผิดทั้งหมดให้เชียวหลิงอวีน
เองที่ไม่ยอมพูดออกมา

พ่อบ้านผู้นี้ช่างพูดเก่งเสียจริง

แต่พ่อไต่ยืนเช่นนั้น เชียวหลิงอวีนกลับยิ้ม

“ท่านพ่อ พ่อบ้านพูดไม่ผิด ผู้ที่ทำผิดคือป่าว จะโทษ
พ่อบ้านได้อย่างไร เช่นนี้แล้วกัน ข้ายังจำได้ดีว่ามีใครบ้างที่มัก
ลอบยุยงให้เข้าไปตายุอยู่ลับหลัง ท่านพ่อให้พ่อบ้านเรียกป่าว
พวกนั้นมาทั้งหมด แล้วขายทิ้งทีละคน ภายหน้าจะได้ไม่มีใคร
กล้ารังแกเบื่องล่าง ปิดบังเบื่องบนอีก ท่านพ่อเห็นว่อย่างไร”

คำพูดของเชียวหลิงอวีนทำให้สีหน้าของสวีเชียนอวี่กับ
พ่อบ้านยิ่งย่ำแย่ลง

คนทั้งจวนล้วนเป็นคนที่พวกเขาอุตส่าห์ซื้อตัวมาอย่าง
ยากลำบาก หากเชียวหลิงอวีนขายคนเหล่านี้ทั้งหมด เท่ากับ
พวกเขาเสียแรงฝึกคนสนิทไปเปล่าๆ มิใช่หรือ

ทว่า ต่อให้พวกเขาหวาดกลัวเพียงใด เชี่ยวชิงหรงกลับ
รู้สึกเพียงว่าบุตรสาวของตนถูกบ่าวรังแก นั้นเท่ากับหน้าของ
เขาถูกเหยียบจมดิน

เขาจะปล่อยบ่าวพวกนั้นไปได้อย่างไร

เชียวชิงหรงจึงเอ่ยทันที

“มีบ่าวสุนัขคนใดบ้างที่รังแกเจ้ากับตันตัน ให้พ่อบ้าน
เรียกตัวมาทั้งหมด”

เชียวหลิงอวิ้นยิ้ม

“ก็ไม่มาก เพียงสามสี่สิบคนเท่านั้น สาวใช้สี่คนชนเชียว-
ชิวตงในเรือนฮูหยิน ยังมีแม่นมของนางกับหญิงชราสองคนที่
เฝ้าเรือน สาวใช้หมดยกเว้นจู่จวี ฉินฉีซูฮว่าในเรือนน้องสี่ รวมถึง
แม่นมของนาง อีกทั้งองค์รักษ์สิบสองคนในเรือนของท่านพ่อ
สาวใช้แปดคนกับหญิงชราหกคนในเรือนอนุสามกับอนุสี่ รวมถึง
แม่นมของตันตัน

“ส่วนเรือนของข้า นอกจากแม่นมของตันตันแล้ว ปกติ
แม้แต่สาวใช้กวาดลานสักคนก็ไม่มี ยังมีสาวใช้กับหญิงชราของ

เรือนพักรวม พวกนางเห็นข้าเอาสื่อผ้าไปซักก็โยนเสื้อผ้าข้าทิ้ง
ทันที บอกว่าไม่ช่วยซัก กลัวว่าร่างกายข้ามีโรคแล้วจะแพร่
ไปถึงฮุหยินกับน้องสาว

“ส่วนคนในครัวที่ตั้งใจเหลือข้าวบูดกับกับข้าวเสียไว้ให้
คนกวาดลาน คนเฝ้าประตูอะไรทำนองนั้นก็ช่างเถิดเจ้าคะ
มิเช่นนั้นคนในจวนนี้คงไม่เหลือสักคนแล้ว”

สามสิบสี่สิบคนยังเรียกว่าไม่มากอีกหรือ

นั่นแทบจะเป็นสาวใช้กับหญิงชราฝีมือดีที่สุดที่สุดในเรือน
ต่างๆ ของทั้งจวนแล้ว!

สวี่เชียนอวี่กับเซียวซือจู้ต่างรู้สึกว่เซียวหลิงอวี่นั้นคง
เสียสติไปแล้วกระมัง นางคิดจะทำให้ป่าวทั้งจวนถูกไล่ออกหมด
จริงๆ หรือ

ท่านอ๋องสามหลี่ไท่เซวียนกลับมามองเซียวหลิงอวี่ด้วยความ
ตกใจ

ที่แท่นางใช้ชีวิตอยู่ในจวนเช่นนี้หรือ

ความรู้สึกผิดในใจเขายิ่งหนักขึ้น นักเสียจนแทบ
ไม่กล้าสบตานางตรงๆ

ส่วนเซียวชิงหรง พอได้ยินคำเหล่านี้ก็โกรธจัด

บ่าวในจวนถึงกับปฏิบัติต่อบุตรสาวของเขาเช่นนี้กันหมด!

เขาตวาดใส่พ่อบ้านทันที

“ยังไม่รีบให้บ่าวสนับพวกนั้นใส่หัวเข้ามาอีก!”

สวี่เซียนอวี่กับเซียวซือจู้ร้อนใจขึ้นมาแล้ว

สาวใช้ที่เซียวหลิงอวี่⁺เอยถึงล้วนเป็นบ่าวที่พวกนาง
ใช้งานจนคล่องมือ เป็นคนสนิทแทบทั้งหมด พวกนางคิดไม่ถึง
เลยว่า ปกติเซียวหลิงอวี่⁺ไม่ลงมือ เก็บงำเจียบเซียบ แต่พอ
ลงมือครั้งนี้กลับเล่นงานเด็ดขาดตรงจุดถึงเพียงนี้!

เดิมที่พวกนางอยากอธิบายแก้ตัวสักสองสามประโยค
ว่าเซียวหลิงอวี่⁺กลับคลี่ยมคล้ายยมคล้ายไม่ยม

“พวกท่านรีบอธิบายกับท่านพ่อให้ชัดเจนก่อนจะดีที่สุด
ไม่เช่นนั้นประเดี๋ยวหากทำให้ผู้ใดถูกปรักปรำ พวกท่านก็อย่า
มาร้องว่าถูกใส่ร้ายอีก”

หากเชียวหลังอวินไม่พูดประโยคนี้ สวีเขียนอวีกับเชียว-
ซือจู่อาจเอ่ยปากจริงๆ แล้ว

แต่คำพูดนี้ของนาง มองอย่างไรก็เหมือนไม่หวังดี

เหมือนเมื่อครู เห็นชัดๆ ว่าบอกให้สวีเขียนอวีพูดเอง
ผลคืออีกฝ่ายยังพูดไม่ทันถึงสองประโยค เชียวหลังอวินก็
หาทางทำให้บ่าวว่าครึ่งต้องเคราะห์ร้ายได้แล้ว

ยิ่งคิด พวกนางก็ยิ่งไม่กล้าขอร้องแทน ไม่เช่นนั้น还不知道
ว่าสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าจะเป็นอะไร

ไม่นาน บ่าวกลุ่มนั้นที่น่าจะถูกพ่อบ้านดุด่ามาก่อนแล้ว
ก็ทยอยเดินเข้ามาในโถงใหญ่ทั้งหมด

โชคดีที่โถงใหญ่กว้างพอ บ่าวสี่สิบห้าสิบคนเข้ามา
พร้อมกันจึงยังไม่แน่นจนไร้ยีน

พวกเขามองเชียวซึ่งตรงกับส่วี่เขียนอวี่ซึ่งนั่งอยู่ตำแหน่ง
ประธานอย่างกระวนกระวายก่อน จากนั้นคล้ายเพิ่งนี้ก็ถึงคำพูด
ของพ่อบ้านไ้ได้ว่าเป็นเชียวหลังอวี่นที่ฟ้องร้อง จึงพากันถลิ่งตา
จ้องนางอย่างดุคั่น

พวกนางคิดว่าเชียวหลังอวี่นจะต้องตกใจจนตัวสั่นแน่

แต่เมื่อเชียวหลังอวี่นเห็นพวกนางถลิ่งตาใส่ตน กลับยิ้ม
แล้วเอ่ยกับเชียวซึ่งตรง

“ท่านพ่อ ท่านเห็นแล้วใช่หรือไม่ ทั้งที่มีพวกท่านอยู่
ตรงนี้ พวกนางยังกล้าถลิ่งตาใส่ข้า ท่านลองคิดดูเถิด ยามท่าน
ไม่อยู่ พวกนางจะปฏิบัติต่อข้าอย่างไรบ้าง”

เชียวซึ่งตรงย่อมนเห็นเต็มตา

เพลิ่งโทสะในอกพลันลุกโชน ก่อนหน้านี้หากเขายังเคย
สงสัยคำพูดของเชียวหลังอวี่นอยู่บ้าง บัดนี้ยังจะไม่เชื่อได้
อย่างไร

บ่าวพวกนี้ช่างกำเริบเสิบสาน ไร้กฎเกณฑ์โดยแท้!

เซียวชิงหรงถึงขั้นไม่ยอมมองบ่าวสุนัขเหล่านี้อีกแม้แต่แวบเดียว จึงสั่งตรงๆ

“พ่อบ้าน ขายคนพวกนี้ทิ้งให้หมด!”

บ่าวเหล่านั้นไม่คิดเลยว่าเซียวหลิงอวี่นจะกล่าวพูดเรื่องที่พวกตนถลึงตาใส่นางออกมาตรงๆ

ที่ยังรับไม่ได้ก็คือ นายท่านถึงกับไม่ถามสักคำก็จะขายพวกนางทิ้งแล้ว

สาวใช้กับหญิงชราเหล่านี้ ปกติล้วนเป็นบ่าวชั้นหนึ่งในจวน ทั้งยังเป็นคนสนิทของเจ้านาย จะยอมถูกขายทิ้งง่ายๆ ได้อย่างไร จึงรีบหันไปขอร้องสวีเซี่ยนอวี่บ่าง เซียวซือจู่บ่าง

“ฮูหยิน คุณหนูสี่ อย่าขายพวกบ่าวเลยเจ้าคะ พวกบ่าวไม่ได้ทำอะไรเลย...”

“ฮูหยิน ฮูหยิน ขอร้องท่าน อย่าขายพวกบ่าวเลยเจ้าคะ...”

“นายท่าน พวกบ่าวผิดไปแล้ว พวกบ่าวไม่กล้าอีกแล้ว...”

แต่ละคนร้องไห้โวยวายขอความเมตตา รวากับฟ้าจะ
ถล่มดินจะทลาย แท้จริงแล้วต่างคิดว่าเจ้านายของตนไม่มีทาง
ขายพวกนางเพราะเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้แน่

ทว่าไม่ว่าจะเป็นสวีเซียนอวีหรือเซียวซือจู่ ยามนี้กลับ
ไม่มีใครพูดออกมาสักคำ

บทที่ 819 ไม่กลัวข้าหรือ (1)

เซียวซิงหรงเห็นพวกเขาอะอะไม่เลิก ความอดทนก็ขาดฝืน
สีหน้าพลันขริมลง

“พ่อบ้าน ยังไม่รีบพาคนออกไปอีก! เอาไปขายให้หมด!
หรือแม้แต่คำสั่งของนาย เจ้าก็ไม่คิดจะฟังแล้ว!”

พ่อบ้านได้ยินก็เข้าใจทันทีว่าเซียวซิงหรงกำลังตำหนิเขา
ที่คุมบ่าวไพร่ไม่ได้ หากยังปล่อยให้พวกนั้นก่อเรื่องอีก เกรงว่า
แม้แต่ข้าวขามนี้ของตนก็รักษาไว้ไม่อยู่แล้ว

เขาไหนเลยจะกล้าปล่อยให้คนพวกนั้นพละมต่อ
ريبตวาดเสียงกร้าว สั่งให้ทุกคนตามตนออกไปทันที

ครั้นคนทั้งหมดออกไปแล้ว เซียวซิงหรงจึงหันสายตา
เย็นชาไปทางสวีเซียนอวี

“เมื่อครู่มีบ่าวไพร่อยู่ ข้าจึงยังไม่พูด เจ้าดูแลเรือนในฐานะนายหญิงของจวน กลับปล่อยให้เกิดความสะเพร่าร้ายแรงถึงเพียงนี้!”

สวีเขียนอวิตกใจจนเข่าอ่อน ทરุดลงคุกเข้ากับพื้น

นางจะฟังไม่ออกได้อย่างไร เชียวซึ่งทรงไม่พูดตรงๆ ว่านางเป็นคนยุยงบ่าวไพร่ ก็ถือว่าไฉนนางมากแล้ว

นางรีบเอ่ยเสียงสั้น

“นายท่านอย่าเพิ่งมีโทษะ ล้วนเป็นเพราะข้าดูแลเรือนหละหลวม ต่อไปข้าจะต้อง...”

กวดขันบ่าวไพร่ให้เข้มงวด

ทว่านางยังไม่ทันพูดคำหลังจบ เชียวหลังวันก็ขัดขึ้นอีกครั้ง

“แค่ดูแลเรือนไม่เข้มงวดจริงหรือ สุหยิน ท่านลองดูเสื้อผ้าบนตัวข้ากับต้นตั้นให้ดีเสียก่อน ดูหน้าซุบเหลื่องของพวกเขาเราด้วย แล้วค่อยพูดเถิด!”

สวีเชียนอวีแทบกระอักเลือด

วันนี้เชียวหลิงอวีนกินสุนัขบ้ามาหรือไร เหตุใดถึงกัदनาง
ไม่ปล่อยเช่นนี้!

นางไม่รู้จักขายหน้าบ้างหรือ คุณหนูจากตระกูลใหญ่
ที่ไหนจะพูดเรื่องพวกนี้ออกมาต่อหน้าคนอื่น!

สวีเชียนอวีโมโหจนเส้นเลือดในสมองแทบแตก ทว่า
หลายปีมานี้นางกินดีอยู่ดี ใช้แต่ของชั้นเลิศ สุขภาพแข็งแรง
เสียจนไม่รู้จะดีอย่างไร ต่อให้อยากเส้นเลือดแตกก็ใช้ว่าจะทำ
ได้ง่ายๆ

นางยังไม่ทันได้เอ่ยปาก เชียวชิงหรงก็สังเกตเห็นแล้วว่า
เชียวหลิงอวีนในฐานะคุณหนูของจวนแม่ทัพ ไม่เพียงไม่มี
เครื่องประดับติดกายแม้แต่ชิ้นเดียว ใบหน้ายังซีดเชียว
ไร้เครื่องประทินโฉม เสื้อผ้าก็เก่าขาดจนดูไม่ได้

ต่อให้เขาอยากไว้หน้าสวีเชียนอวีเพียงใด ยามนี้ก็รู้ดีแล้ว
ว่า หากตนยังไม่ยื่นมือจัดการ ไม่แน่ว่าบุตรสาวผู้นี้จะถูก
ทรมาณจนตายจริงๆ

แม้เซียวชิงหรงจะรู้สึกว่าการที่เซียวหลิงอวีนคลอดบุตร ทั้งที่ยังไม่แต่งงานเป็นเรื่องน่าอับอาย แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นบุตรสาวของเขา!

เซียวชิงหรงไม่ยากฟังสวี่เซียนอวี่หาข้ออ้างอีก จึงเอ่ยตรงๆ

“ชื่อจู่ไช้อะไร หลิงอวีนก็ใช้อย่างนั้น!”

เพียงคำเดียว สวี่เซียนอวี่ก็เข้าใจทันทีว่าเซียวชิงหรงหมายถึงอะไร ใบหน้าพลันซีดเผือด รีบก้มหน้ารับคำ

“เจ้าค่ะ”

ในความทรงจำของเซียวหลิงอวีน บิดาผู้นี้เป็นคนโปรดปรานภรรยาใหม่ หลงลืมภรรยาเก่าอย่างชัดเจน ทว่ายามนี้ดูไปแล้ว กลับเหมือนไม่ใช่เช่นนั้น

เซียวหลิงอวีนถึงกับสงสัยว่าความทรงจำในสมองของตนมีปัญหาหรือไม่

แต่ความทรงจำเหล่านั้นก็เป็นของนางจริงๆ

นางคิดไม่ตกว่า เหตุใดเมื่อก่อนแม้แต่เรื่องง่ายตายเช่นนี้
ตนก็ยังแย้งชิงกลับมาไม่ได้ ปล่อยให้คนอื่นรังแกอยู่หลายปีโดย
เปล่าประโยชน์ หากไม่ใช่เพราะรู้จากความจริงว่านี่คือตัวนาง
จริงๆ นางคงไม่ยอมยกยอมรับเรื่องนี้เลย

ยามนี้สวี่เขียนอวีเคียดแค้นเซียวหลิงอวี่นเพียงใด
ยอมไม่ต้องพูดถึง

นางคิดอยู่ในใจ โชคดีที่อีกไม่กี่วันเซียวหลิงอวี่นก็ต้อง
แต่งออกไปแล้ว ต่อไปนางร้านจะเสียแรงจัดการอีกฝ่ายอีก

ทว่าในตอนนั้นเอง เซียวหลิงอวี่นกลับเหมือนมอง
ความคิดของนางออก จึงเอ่ยกับเซียวชิงหรง

“จริงสิ ท่านพ่อ เมื่อหลายวันก่อนมิใช่ว่าฮูหยินจัดแจงให้
ข้าแต่งกับจิวโยวอ่องหรือ อีกไม่กี่วันเขาก็บอกว่าจะให้คนมา
หามข้าไปเป็นอนุแล้ว แต่ข้าเป็นถึงคุณหนูสามแห่งจวนแม่ทัพ
ต่อให้ต้องไปเป็นอนุ สิ้นเดิมก็ไม่ว่าขาดตกบกพร่องกระมัง”

นางเว้นจิงหะเล็กน้อย ก่อนยิ้มบางๆ

“อีกอย่าง สินเดิมที่มารดาข้าทั้งไว้ ตอนพี่หญิงใหญ่
แต่งออกไป กลับให้ไปไม่ถึงสองร้อยตำลึง ทั้งที่สินเดิมที่มารดา
ข้านำติดตัวมา หากคำนวณแล้วมีถึงหนึ่งแสนตำลึง เรื่องนี้
ท่านพ่ออย่าลืมหักข้อหยาบให้จัดเตรียมด้วยเล่า อย่างไรก็ตามเสีย
ข้อหยาบทำงานสะเพร่าถึงเพียงนี้ หากลืมหักข้อหยาบอีก ข้าโมโห
เมื่อไหร่ ก็อาจเผลอแพร่เรื่องนี้ให้คนทั้งเมืองรู้กันทั่ว”

เชียวหลังอวินมองสวี่เซียนอวี่ แล้วเอ่ยอย่างไม่รีบร้อน

“ท่านพ่อก็รู้ หลังจากข้าคลอดต้นตื้นแล้ว หน้าตา
เกียรติดียอะไรข้าก็ไม่เหลือให้รักษาอีกแล้ว ไม่มีอะไรให้ต้อง
กลัวขายหน้า แต่ข้อหยาบกับน้องสาวสี่ยังมีชื่อเสียงว่าเป็นสตรีดี
เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม หากเรื่องนี้แพร่ออกไป เกรงว่า
ชื่อเสียงคงปั่นป่วนกลับมาไม่ได้อีก”

“เจ้า...เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร!”

เชียวซือจู่ร้องเสียงแหลมด้วยความตกตะลึง หากเชียว-
หลังอวินแพร่ออกไปจริง ๆ ต่อไปนางจะยังมีหน้าไปพบผู้ใดอีก!

สวี่เซียนอวี่ยิ่งอยากพุ่งเข้าไปฉีกเชียวหลังอวินทั้งเป็น
เสียเดี๋ยวนี้

เซียวหลิงอวิ้นก็แค่ดอกไม้ไม่มีตำหนิที่ถูกรักแล้วยังมี
หน้ามาทวงสินเดิมมากมายถึงเพียงนั้นอีกหรือ!

สินเดิมเหล่านั้่นนางหมายตาไว้นานแล้ว ทั้งยังคิดไว้
เรียบร้อยว่าจะกันกว่าครึ่งไว้เป็นสินเดิมให้บุตรสาวของตน

แต่ยามนี้ เซียวหลิงอวิ้นกลับคิดจะเอาไปทั้งหมด!

สวี่เซี่ยนอวิ้งเฝ้านามองเซียวชิงหรงอย่างน่าสงสาร

“นายท่าน เรือนเรา...”

แต่นางยังไม่ทันพูดจบ เซียวชิงหรงกลับถามเซียวหลิง-
อวิ้นขึ้นเสียก่อน

“เจ้าจะแต่งให้จิวโยวอ่องจริงหรือ”

จิวโยวอ่องเป็นเพียงอ่องต่างแซ่ผู้หนึ่ง อีกทั้งยังมีข่าวลือ
เรื่องชาติกำเนิดมากมาย ทว่าประเด็นสำคัญก็คือ ชาวบ้าน
เล่าลือกันว่าจิวโยวอ่องนิสัยโหดร้ายประหลาด รูปร่างอัปลักษณ์
อย่างยิ่ง ทั้งยังควบคุมตัวเองไม่ได้ มักลงมือทำร้ายคนง่าย ๆ
ทั่วทั้งเมืองหลวงจึงไม่มีสตรีใดยินดีแต่งให้เขา

ดังนั้นแม้จะรู้ว่าเซียวหลิงอวินเสียพรหมจรรย์แล้ว ทั้งยังมีบุตรติดตัว เขาก็ยังยอมรับนางไปเป็นอนุ

หากเป็นเมื่อก่อน บางทีเซียวหลิงอวินแต่งงานไปแล้ว เขาคงไม่พูดอะไรสักคำ

แต่ยามนี้ เขากลับเพิ่งพบว่า บุตรสาวที่ตนละเลยมาตลอดผู้นี้เฉลียวฉลาด จัดการเรื่องราวได้คล่องแคล่ว ดวงตาสงบนิ่งเปิดเผย อีกทั้งคำพูดยังมีเหตุมีผล ไม่ถูกใครชักจูงแม้แต่หน่อย

หากนางเป็นบุรุษ ย่อมสืบทอดตำแหน่งของเขาได้แน่

เซียวชิงหรงอดรู้สึกเสียดายไม่ได้ หากอีกฝ่ายเป็นบุรุษก็คงดี เพียงมองเขาก็รู้แล้วว่า เซียวหลิงอวินในยามนี้ไม่ด้อยกว่าบุรุษคนใด

เซียวหลิงอวินเองก็คาดไม่ถึงว่าบิดาจะถามเช่นนี้ขึ้นมา

นางยิ้มเล็กน้อย แล้วเอ่ยว่า

“ข้าไม่แต่งงานก็ได้ แต่ท่านพ่อแน่ใจหรือว่า หากข้าอยู่ในจวนแม่ทัพต่อไปจะไม่ทำให้ท่านเสื่อมเสียชื่อเสียง?”

ถ้อยคำตรงไปตรงมาของเซียวหลิงอวินทำให้เซียว-
ชิงหรงอับอายอยู่บ้าง

จริงอยู่ ก่อนหน้านี้น้าเคยรู้สึกว่เซียวหลิงอวินทำให้ตน
ขายหน้า

แต่ยามนี้ เซียวชิงหรงกลับเอยขึ้นอย่างกะทันหัน

“ข้าจะไปพูดกับจิวโยวอ่อง ให้เขาแต่งเจ้าเป็นภรรยาเอก
มิฉะนั้นงานแต่งงานครั้งนี้ ข้าไม่เห็นด้วย”

“นายท่าน!”

สวี่เซี่ยนอวี่แทบไม่ยากเชื่อ

“แต่นี้เป็นงานแต่งที่ตกลงกันไว้แล้วนะเจ้าคะ!”

เหตุใดจู่ๆ จึงเกิดความเปลี่ยนแปลงมากมายถึงเพียงนี้
ทั้งที่นางวางแผนไว้หมดแล้ว ขอเพียงเซียวหลิงอวินแต่งออกไป
ไม่กี่ปีคงต้องถูกจิวโยวอ่องทรมาณจนตายแน่

ส่วนต้นตอ ไฉ่เต็กช้วนนั้น จิวโยวอ่องยังไม่มีทางยอมรับ

แต่เหตุใดเซียวชิงหรงจึงหันมาใส่ใจเซียวหลิงอวี่นอย่างกะทันหัน เขามีใช้รู้สึกมาตลอดหรือว่าอีกฝ่ายทำให้จวนแม่ทัพขายหน้าจนหมดสิ้น ไม่เช่นนั้นก่อนหน้านี้ นางจะปล่อยปละให้ป่าวไพร่รังแกเซียวหลิงอวี่นอย่างโจ่งแจ้งและหนักหนาถึงเพียงนั้นได้อย่างไร

บัดนี้เซียวหลิงอวี่นเพียงตอบโต้กลับมา ป่าวสาวและหญิงรับใช้ในจวนก็ถูกผลัดเปลี่ยนเสียยกใหญ่!

เซียวหลิงอวี่นได้ยืนเช่นนั้นก็พยักหน้า

“แม้ข้าจะรู้ว่าพวกท่านคิดว่าข้ามีต้นตอแล้ว หากมีผู้อื่นยอมรับ ข้าก็ควรซาบซึ่งจนแทบโชกศีรษะขอบคุณ แต่เหตุใดตอนนั้นข้าจึงถูกพรากความบริสุทธิ์ไปโดยไร้สาเหตุในจวนของตนเอง เรื่องนี้ข้ายังคิดไม่ตกมาตลอด”

นางมองเซียวชิงหรง สีหน้าเรียบนิ่ง

“อีกอย่าง นั้นไม่ใช่ความผิดของข้า ท่านพ่อ ข้าไม่คิดว่าตนด้อยกว่าผู้ใด ย่อมคู่ควรกับตำแหน่งนายหญิง เช่นนั้นคงต้องรบกวนท่านไปพูดกับจิวโยวอ๋องแล้ว หากเขาไม่ยอมใช้

เกี่ยวใหญ่แปดคนหามมารับข้าเข้าประตูอย่างสมเกียรติ
งานแต่นี้ก็ยกเลิกเสียเถิด”

พูดถึงตรงนี้ เชียวหลังอวินจึงยิ้มเล็กน้อย

“มีคำพูดของท่านพ่อ ข้าก็วางใจแล้ว ขอขอบคุณท่านพ่อ”

พูดจบ นางก็หันไปหาต้นตั้นที่ว่านอนสอนง่าย เจียบสงบ
เป็นพิเศษมาตลอด

“เร็วเข้า ขอขอบคุณท่านตาเสีย”

ต้นตั้นแอบมองเชียวซึ่งทรงซึ่งมีสีหน้าเคร่งขรึมแวบหนึ่ง
ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“ขอบคุณท่านตา”

นี่เป็นครั้งแรกที่ต้นตั้นเรียกเชียวซึ่งทรงว่าท่านตา
เชียวซึ่งทรงจึงเพิ่งสังเกตว่าเครื่องหมายของเด็กน้อยยังคงตาม
ประณิตยิ่งนัก เพียงแต่ผอมไปหน่อย มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ได้
กินดีอยู่ดี

เซียวชิงหรงพลันรู้สึกปวดใจแทนต้นต้นขึ้นมาเล็กน้อย
จึงหันไปส่งสวี่เซียนอวี่

“ต้นต้นเป็นคุณชายน้อยของจวน กลับมีสภาพเหมือนกัน
ไม่อึด หากผู้อื่นมาเห็นเข้าจะคิดเช่นไร รีบส่งคนบำรุงเขาให้ดี”

กล่าวจบ เซียวชิงหรงถึงกับไม่สนใจท่านอ๋องสามอีก
เพียงเอ่ยขอร้องคำหนึ่งแล้วจากไป ดูท่าจะไปหาจิวโยวอ๋อง

อย่างไรเสียอีกไม่กี่วันก็ถึงกำหนดแต่งงานของเซียว-
หลิงอวี่แล้ว

สวี่เซียนอวี่ทรุดนั่งลงกับพื้นอย่างหมดแรง

เซียวซือจู่ตกใจจนรีบเอ่ย

“ท่านแม่ ท่านทำอะไรเจ้าคะ ท่านอ๋องสามยังอยู่ด้วยนะ
เจ้าคะ...”

สวี่เซียนอวี่คล้ายเพิ่งได้สติ จึงรีบลุกขึ้นอย่างกระอัก-
กระอ่วน แล้วเอ่ยกับท่านอ๋องสาม

“ขอร้องเจ้าคะ ขาชาไปช่วยนะ”

พูดพลางมองเชียวหลังอวินด้วยใจหม่นหมอง

นางวางแผนมาหลายปี เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าเชียวหลังอวิน กำลังจะตายในไม่ช้า เหตุใดพอถึงวาระสุดท้าย กลับเกิดความเปลี่ยนแปลงใหญ่ถึงเพียงนี้

ทั้งจวนเปลี่ยนไปหมดแล้ว

“อ้อ ๆ ๆ นายท่าน เหตุใดท่านจึงขายบ่าวสาวกับหญิง-รับใช้ในเรือนของพวกเรา...”

ทันใดนั้น อนุหลายคนแต่งกายฉูดฉาดดงามก็วิ่งพรวด เข้ามาจากด้านนอก

ทันทีที่เข้ามา พวกนางก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศ กระทบกระอ่วนในโถงใหญ่ อีกทั้งเชียวชิงหรงก็ไม่อยู่แล้ว

พวกนางชะงักไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าควรพูดต่ออย่างไรดี ครั้นเห็นสวี่เชียนอวี่ยืนหน้าซีดอยู่ตรงนั้น จึงลดเสียงลง

“ฮูหยิน เหตุใดนายท่านจึงยืมกรานจะขายบ่าวไพร่ ในเรือนของข้าเล่า พวกนางล้วนเป็นคนที่ข้าใช้จนคุ้มมือแล้ว ทั้งนั้น”

สวี่เซียนฮวี่ได้ยินคำนี้ก็ชบครามแน่น มองไปทางเซียว-
หลิงฮวี่^{*}อย่างเคียดแค้น

หากไม่ใช่เพราะนาง บ่าวสาวและหญิงรับใช้ในเรือน
ของตนไหนเลยจะถูกเปลี่ยนออกไป!